

Рішення кризи євро – Альтернативна фінансова концепція

Ханс-Вольфф Граф

Переклад з німецької: Анастасія Сидоренко

За умови що всі визначальні характеристики нації, народу та держави мали би бути піддані перевірці, «розплутані» та звільнені від нерозумного змістового наповнення та водночас за умови, що лише така «звільнена від шлаків» політика може мати результатом об'єднання різних груп населення під одним соціальним, податковим, правовим та економіко-політичним дахом, висловлюються наступні пропозиції:

1. Щоб вирішити наявні на сьогодні валютні та боргові проблеми (і маючи на меті *оптимальну реорганізацію валютної системи*), всі готові до цього кроку країни засновують «**Міжнародний Валютний Союз – International Currency Union**» (*ICU*). До цього союзу можуть приєднатися усі держави з їх національними валютами, чиє населення демократично легітимує їх. Кожна таким чином легітимована держава сплачує в *ICU* річний внесок у обсязі 1% від внутрішнього валового продукту (ВВП). У повноваження *ICU* входить вирішувати демократичною більшістю, яким країнам мають бути надані кредити, щоб погасити їхні борги або випустити акції. *ICU* також може купувати державні або комунальні акції та – подібно до біржі – торгувати ними.

Таким чином, наприклад, ті країни які, діючи дуже розважливо, хочуть вийти зі складу Європейського Грошового Союзу, мали би можливість погасити накопичені до цього моменту борги, повернутися до власних (старих або нових) валют і почати з чистого листа.

Такі самі правила були би дійсні і для міжнародних консорціумів і приватних фірм – до числа яких належать серед іншого і банки – подавати заяви на кредити та поруки.

Ситуація, яка з цього випливає, а саме існування в одній країні одночасно декількох валютних найменувань, не має нікого лякати: у багатьох країнах світу уже сьогодні без проблем є можливість оплати за товари та послуги двома або більше валютами.

2. Звісно наслідки для державної заборгованості, особистих заощаджень та національних іпотек, а також міжбанківської торгівлі, взаємовідносин між окремими країнами та транснаціональними об'єднаннями економічного та валютно-політичного характеру були б широкомасштабними. Але при цьому має бути враховано те, що ми - по всьому світу, в майже всіх країнах ОБСЄ, в яких наявні сталі економічно- та соціально-політичні структури – втягнули себе у цю дилему, а якщо точніше, дозволили, щоб «*демократично-легітимовані*» партії і політики робили це бездумно та безперешкодно протягом поколінь (та легіслатурних строків). З упевненістю можна сказати, що переосмислення та новий початок не вдасться реалізувати без болю та витрат коштів. Але ще більш безрозсудно було би не зважаючи ні на що мільярдами та більйонами захищати стару систему, яка у деяких державах уже ставить під загрозу їх існування, адже багатьом країнам загрожують

соціальні заворушення або ж вони існують уже сьогодні. Такі дії рівнозначні спробам заспокоїти буйного алкоголіка подаючи йому наступні чарки. Той факт, що рішення кризи євро – незалежно від того, які країни залишаться в Євро – (валютному) – союзі або вийдуть з нього – неможлива без жорстких скорочень і навіть втрат (для фізичних осіб, банків та державних бюджетів) просто неможливе, мало би бути зрозуміло кожній людині хоча б середнього інтелекту. А той, хто намагається в цій ситуації шукати «квадратуру круга і вважає, що можна продовжувати діяти по-старому, діє безвідповідально та необачно.

Зараз, враховуючи безмежно великі борги більшості західних країн, не-європейських індустріальних країн і країн, що розвиваються, а також фантастичні суми, якими сьогодні оперують – справжні масштаби стають зрозумілими лише тому, хто враховує у своїх міркуваннях як *явні*, так і *неявні* борги (державні зобов'язання перед пенсіонерами) – фактично жодна країна не зможе обійтися без повного оновлення своїх податкової, фінансової та соціальної систем і пов'язаних із ними правових приписів та законів, щоб у майбутньому бути здатною до виживання та конкурентоспроможною.

Завдяки передачі двосторонніх фінансових та торговельних договорів *ICU* – за виплату торгового податку розміром, наприклад (залежно від справи), від 2 до 5% – відпала би потреба у державних поруках за неблагополучні, але «важливі для системи» банки й пов'язана з цим наявність можливості політичного шантажу. Це означає: **матеріальну відповідальність** за (державні) банки та (великі) концерни, які втратили гроші на спекуляціях на міжнародному ринку цінних паперів (включно з деривативами, ф'ючерсами, опціонами, свопами тощо) **будуть у майбутньому нести не платники податків**, а торгові партнери або *ICU*.

Таким чином торговельний партнер, який приходить в упадок, просто ліквідувався б.

Адже неможливо донести до населення, що виключно вони мають оплачувати рахунки та відповідати за помилки керівництва інших держав. І в цьому нічого не міняють жодні нові пакти про стабільність та зростання (Європейська система фінансової супервізії – ESFS, Європейський фонд фінансової стабільності – EFSF, Європейський механізм стабілізації – ESM, Фонди стабілізації фінансових ринків – SoFFin, Solvency III – директива ЄС про платоспроможність у секторі страхування, Рада з фінансової стабільності – FSB), концепція ОБСЄ про «*Сталий розвиток у фінансовій сфері – Financial Sustainability*» чи наступні підвищення власного капіталу банками («*Solvency IV*»); громадяни не довіряють ні політикам, ні банкам, які і один одному не довіряють.

Податкові ставки центральних банків боязко утримуються рекордно низькими, адже кожному хоч трошки обізнаному громадянину – в першу чергу політикам – має бути зрозуміло, що станеться, якщо основні відсоткові ставки та торговельні податкові ставки будуть підвищені навіть лише на 1 чи 2%. Тоді б *державна податкова криза*, яка насправді вже давно є станом речей, цілком вийшла б із-під контролю.

А тепер давайте перейдемо до практичного втілення в альтернативній формі:

Боржники країни, які виходять з наявної на даний момент зони євро, пропонують своєму кредиторів наступні варіанти (оплачуються за допомогою *ICU*):

- A. Одноразово 50% боргу в новій валюті *IC (International Currency – Міжнародна Валюта)* або
- B. 5 років 15% суми боргу або
- C. 10 років 8% або
- D. 20 років 5% або
- E. 30 років 4%,

при цьому квоти B – E вираховуються лише від суми боргу, тобто без виплати відсотків.

Кожен кредитор має право сам вирішувати, який варіант він вибере. *ICU*, відповідно до рішення, випускає облігації A, B, C, D чи. Гарантом виплати цих боргів виступає *ICU* якщо (і доки) країна-боржник є його членом.

На таких самих умовах можуть також і (іпотечні-) банки та міжнародні концерни стати членами *ICU* і як кредитори, і як дебітори, при цьому річний внесок складатиме 1% суми балансу цього підприємства. Завдяки цьому держави позбавляються від безглузлого обов'язку підтримувати/рятувати засобами національного бюджету банки, які оперують на міжнародній арені. Зовсім мимохідь це призведе до того, що банки були би обмежені у їх настирному бажанні проводити якомога більше операцій міжбанківської торгівлі та працювати як спекулятори девізами чи у високочастотній торгівлі, а якщо точніше – були би змушені діяти набагато більш обережно, ніж на даний момент. Таким чином відпала би потреба у податку на валюту та спекуляції (податок Тобіна), який часто сплачується сьогодні при торгівлі фінансовими деривативами та валютами.

ICU могли би бути передані всі (наявні сьогодні або ті, що будуть заключені у майбутньому) міжнародні договори – за виплату певного податку, який був би сумірним із платежем інкасо – незалежно від того чи ці договори були заключеними на євро, долар США чи іншу (дійсну міжнародно) валюту.

В той же час у цього способу дій була би ще величезна перевага у вигляді стабілізації міжнародних та національних банківських апаратів, що призвело б до відновлення чесної конкуренції на цьому ринку.

[Міра, у якій національні політики та цілі держави, а врешті-решт навіть цілий Європейський – (валютний) – союз та міжнародна валютна система вже давно стали маніпулятивним ігровим матер'ялом банків (як приватних так і державних) не має подібних прикладів.

Щодня приблизно 5 більйонів доларів США «перекачуються» навколо глобуса у різноманітних транзакціях. За рік – це 1,8 більйардів доларів США. Враховуючи, що світовий ВВП (валовий соціальний продукт) за рік складає приблизно 65 більйонів доларів США, це означає що майже 97% міжнародного об'єму фінансових трансферів не має жодного відношення до реальної чистої продукції (виробництво, торгівля, сфера послуг)! Цей стан експоненційно розвився за останні 20 років і загрожує, враховуючи все більш витончені алгоритми («високочастотна торгівля»), набрати все більш апокаліптичних масштабів.]

Таким чином проблеми процесу змін, який висить у повітрі та супроводжується великою кількістю страхів, були б чітко урегульованими та були б у майбутньому позбавлені впливу усіх політичних спекуляцій та маніпуляцій.

За допомогою цього від жодної окремої країни та валюти незалежного інституту, *Міжнародного Валютного Союзу – International Currency Union*, офіційно-правові інститути (держави та спільноти), а також банки та концерни, стали б конкурентоспроможними торговими партнерами, без можливості маніпуляції або шантажу однієї (слабшої) країни іншою (сильнішою).

Так само неможливо було б концерну, який діє на міжнародній арені, за допомогою переміщення його потоків виробництва або торгівлі та пов'язані з ними робочі місця, які скорочуються або створюються, чинити тиск на національних політиків. Врешті-решт і громадяни/платники податків окремих країн перестали б бути якимось-там ігровим матер'ялом політичних партій та влад (*ключове слово – активна та пасивна фінансова корупція¹*).

Для того, щоб «очистити від шлаків» різноманітні валютні та торговельні потоки, а також пов'язані з ними правові системи, а також різні системи оподаткування та зборів у окремих країнах, варто порекомендувати цілковите оновлення *«податкової, фінансової та соціальної систем»*.

Запропонована вище *«Альтернативна валютна концепція»*, а також *«Податкова, економічна та соціальна концепція»* базується на більш ніж 45-річному досвіді незалежної роботи у (фінансовій) економічній сфері, але в першу чергу духовній, економічній та політичній незалежності.

Звідси виростає і переконання, що не тільки для проблеми євро та єврозони, а і для проблем, перед якими стоять США, країни, що розвиваються та країни третього світу, можна знайти рішення, якщо за ним стоїть з одного боку фазова компетентність, а з іншого – незалежне мислення.

Лише на рівні партійної ідеології та «відповідно до наказу зверху» криза євро у всіх їх гранях не може бути вирішена.

---

¹ Детальніше у книзі Ханса-Вольффа Графа *«Корупція – Розшифровка універсального феномену»*, читальна проба доступна на сайті itr.miyu.link, у розділі «Про Ханса-Вольффа Графа»
© Ханс-Вольфф Граф, ГО «Антропос Україна – Для дітей цього світу», переклад з німецької: **Анастасія Сидоренко**

